

Hjemgivelsesperiodens længde skal således også fastsættes under hensyn til muligheden for at sikre en skånsom og planlagt hjemgivelse for barnet eller den unge, muligheden for at forberede eventuel støtte til barnet eller den unge eller forældrene eller med henblik på at vurdere, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 58.

Det er således et formål med denne del af lovforslaget i højere grad at sætte fokus på barnet eller den unges behov i hjemgivelsessituationen - frem for forældrenes ønsker.

Det vurderes, at lovforslaget hverken hæmmer eller fremmer ligestillingen. Forslaget om hjemgivelsesperiode på op til 6 måneder retter sig mod alle former for anbringelsessteder, og skævheden i forhold til, at drenge oftere anbringes under institutionslignende former end piger, får således ikke betydning i forhold til dette element af lovforslaget.

5.3. Videreførelse af en anbringelse på grund af barnets eller den unges tilknytning til anbringelsesstedet

5.3.1 Gældende ret

Som nævnt ovenfor skal et barn eller en ung, der er anbragt med forældrenes samtykke efter de gældende regler, som udgangspunkt hjemgives, hvis forældrene trækker samtykket tilbage. Desuden skal barnet eller den unge hjemgives, når der ikke længere er et anbringelsesgrundlag (dvs. når barnet eller den unge ikke længere har behov for særlig støtte, jf. § 52, stk. 1). Der skal ske hjemgivelse, uanset hvor lang tid barnet eller den unge har været anbragt, medmindre betingelserne for at fastsætte en hjemgivelsesperiode er opfyldt.

Det betyder, at der med de gældende regler ikke er mulighed for at tage tilstrækkeligt hensyn til for eksempel den tilknytning til plejeforældrene, som barnet eller den unge måtte have opbygget over en årrække. Der er således ikke mulighed for at opretholde en anbringelse alene på grund af barnet eller den unges tilknytning til for eksempel plejefamilien. Det kan være et problem særligt i de sager, hvor barnet eller den unge oplever plejefamilien som sin familie og plejefamiliens bolig som sit hjem. En række børn og unge risikerer således at opleve alvorlige brud i deres hverdag med risiko for - endnu engang - at få afbrudte og utrygge opvækstvilkår.

5.3.2. Velfærdsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

For i højere grad at vægte hensynet til barnet og den unge foreslås det derfor at give børn og unge-udvalget mulighed for at træffe afgørelse om at videreføre en

anbringelse, selvom der ikke længere er grundlag for en anbringelse med eller uden samtykke. Forslaget gælder børn og unge, der har været anbragt uden for hjemmet i mindst tre år, hvor det vurderes, at barnet eller den unge har opnået en så stærk tilknytning til anbringelsesstedet, at det på såvel kort som længere sigt må antages at være af væsentlig betydning for barnet eller den unges bedste at forblive på anbringelsesstedet.

Ved videreførelsen af anbringelsen følges alle almindelige regler, som knytter sig til en almindelig anbringelse efter § 52, stk. 3, nr. 8. Anbringelse efter den foreslåede bestemmelse anses således formelt som en videreførelse af den eksisterende anbringelse, jf. § 52, stk. 3, nr. 8. Det betyder, at alle de regler, der normalt gælder under en anbringelse, herunder kommunalbestyrelsens forpligtelser til at føre tilsyn, følge op på handleplanen og træffe afgørelse om samvær mv., også gælder under en videreført anbringelse med undtagelse af betaling efter § 159.

I overensstemmelse med Retssikkerhedsudvalgets anbefaling i betænkning nr. 1463 fra 2005 om retssikkerhed i anbringelsessager, foreslås det, at en afgørelse om videreførelse af en anbringelse efter denne bestemmelse alene kan træffes eller opretholdes over for unge over 15 år, hvis den unge er enig i afgørelsen. Begrundelsen for denne vetoret for de store børn og unge er, at uanset en børnesagkyndig måtte finde at barnets eller den unges tilknytning til anbringelsesstedet er større end til forældrene, vil det være svært at fastholde dem i en anbringelse og at sikre, at videreførelsen af anbringelsen lever op til formålet omkring øget stabilitet, hvis barnet eller den unge ikke selv ønsker videreførelsen. Fastsættelsen af en 15-års grænse er i overensstemmelse med aldersgrænsen for, hvornår der skal indhentes samtykke til en frivillig anbringelse, jf. § 52, stk. 1, sidste pkt. Det findes væsentligt at opretholde en aldersgrænse på 15 år, da det vurderes som en urimelig byrde at pålægge børn under 15 år at skulle vælge mellem enten at bo hos sine biologiske forældre - som børnene ofte er loyale overfor - eller at bo hos den plejefamilie, som de har været en del af gennem mere end tre år. Sagen skal ikke automatisk behandles på ny, når den unge fylder 15 år, men hvis den unge ikke længere ønsker anbringelsen opretholdt, skal der tages stilling til, hvad der skal ske i sagen.

Forinden der træffes afgørelse om videreførelse af en anbringelse efter den foreslåede § 68 a, skal finde en samtale sted med barnet eller den unge herom, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, ligesom bar-